

Principat, cinetoscopi, Estat

written by Toni Teixidó | 2 de setembre de 2017

No cal pas recordar qui som ni d'on venim. No cal començar una llista d'incalculables greuges i humiliacions nacionals, culturals, socials, mediambientals i econòmics. El mal ja està fet i la major part de danys són irreparables. Però sí membrar què n'ha quedat del que vam ser, que és ni més ni menys que una nació esquarterada, sotmesa i ocupada militarment, colonitzada i espoliada, convertida en "comunidad autónoma" espanyola i en el "soixante six département" francès. Ara doncs, el subjecte polític és el Principat mutilat de les quatre províncies espanyoles des que la legítima Franja de Ponent (1833), i la Franja Bressol nord-oriental (1659), fossin extirpades del corpus nacional. Què som actualment i ser conscients d'algun dels ultratges que apuntava ens ha portat a una sèrie de desitjos, objectius i lluites comunes que tindrien com a escenari físic una part o bé la totalitat de territoris dels Països Catalans i les seves contraposicions al capitalisme, ara mateix irrealitzables per moltíssimes causes que fan de mal resumir.

Acostant l'ull al visor del cinetoscopi del procés independentista som tots i totes espectadors i espectadores del «jo» individual, de la mateixa manera de veure, viure, comprendre i experimentar el món, dels nostres desitjos, anhels i aspiracions. El cinetoscopi seria això, aquest rotlle de pel·lícula dels nostres pensaments, dels sentiments més sincers, traducció unívoca d'ideologies i projectes, dels nostres actes amb relació a les aspiracions sobre la cosmovisió. Hi trobem el que ara no es pot esdevenir de forma immediata, ja que l'hegemonia independentista es mostra molt diversa i prou transversal en nombrosos assumptes essencials. Guardem-nos els cinetoscopis per un moment, ja els confrontarem arribada l'hora. Apartant la vista del visor, ara

mateix ens trobem que només és possible confluïr al voltant de la proposta unitària que el Govern ens ha promès de complir, presentada com la realitat d'allò que objectivament i materialment podríem verificar d'aquí a un mes havent guanyat, les partidàries del SÍ, el referèndum.

Així, l'Estat català se'ns presenta com el futur immediat més tangible, la construcció d'un bastigi legal propi que, tot i sorgir dels dominants fonaments neoliberalis, haurà de néixer necessàriament net, transparent i d'una intensitat i qualitat democràtica irreprotxable. Un cop guanyi el SÍ en el referèndum, aquest procés es traduirà en la proclamació d'independència del tros de país sota ordenació territorial de les quatre províncies catalanes sota domini d'Espanya, l'impuls d'un procés constituent (fase de participació ciutadana), unes eleccions constituents, la redacció de la Constitució refrendada i unes noves eleccions al Parlament que clourien la transició nacional.

Hem arribat fins aquí sense més èpica que haver-nos determinat a ser conscients de la urgència de reprendre la dignitat nacional, d'assegurar-nos un marc on tingui cabuda una veritable renaixença cultural i l'albir d'una nova il·lustració més ètica i científica, de la progressió en l'execució efectiva de drets civils, socials, nacionals, animals (no-humans) i mediambientals, de la supervivència de la llengua conjuntament amb l'occitana a la Vall d'Aran (a l'espera de redefinició com a subjecte nacional). La República Catalana podrà dotar-se d'eines per combatre els processos d'irlandització i provar d'aturar-los, i els d'assimilació vigent, com al País Valencià, la Catalunya Nord, les Illes i la Franja, que es reverteixin.

Unitat per a la consecució d'aquest Estat que desitgem, que tradueixi a cop d'urna la força democràtica de l'anhel nacional que s'estava reservant el poble català; demanar els darrers esforços en l'efectivitat d'un activisme independentista que, sense dogmes ni sectarismes, sigui capaç

de convèncer la gent indecisa que l'única alternativa que tenim per aspirar a tot progrés demana votar SÍ a la República catalana en el referèndum del primer d'octubre, tot mantenint-nos fidels a l'ANC –força i veu de la unitat nacional catalana que ha promogut l'única revolució democràtica que hi ha hagut en l'esperpèntic Regne d'Espanya des del triomf electoral de les forces republicanes de 1931–. Serà la nostra última aportació a la metròpoli. A reveure Espanya i no adéu, perquè n'hi ha que no renunciarem als Països Catalans.